

Daně jsou krádež posvěcená politiky. Všichni kromě politiků chtějí žádné nebo nízké daně

- CZ24 News | 12. července 2020

Nechceme toho moc. Chceme jen nízké daně. Nic víc než nízké daně. Právě daně jsou tím vším, co je v pozadí čehokoliv, co nás trápí a co chceme změnit.

Známe lepší a horší politická opatření. Ta lepší vedou k nízkým daním a ta horší k daním vyšším. Proto mluvíme o vyrovnaném rozpočtu, o Evropské unii, o euru, o malém státě, o dotacích, lidovém vetu, decentralizaci a o svobodném mezinárodním obchodě. Mluvíme o odpovědnosti za vlastní vzdělání a zdraví. Mluvíme o rodině, o náboženství a dalších velkých tématech. Chceme nízké ceny a vysokou kvalitu. Chceme vysoké příjmy za méně námahy. Chceme nižší nezaměstnanost. **Protože to všechno jsou jenom nízké daně. Nic jiného než nízké daně.** Vyrovnaný rozpočet jsou nízké daně pro naše děti. Čím dál více lidí po celém světě si začíná uvědomovat, že dluhy se musí platit. **Politici si na dluhy zvykli tak moc, že je dnes dokonce obhajují jako potřebné, „prorůstové“ nebo snad nezbytné.** Ano, dluhy nemusí být nutně špatné. Avšak pokud si půjčíme my, lidé nebo firmy, potom jsme to právě my, kdo nese náklady budoucího splácení a rizika spojená s nemožností dluhy uhradit.

Stát je v úplně jiné roli. Půjčí si přímo či nepřímo od svých obyvatel a nehrozí mu prakticky nic. **Politici, kteří dluhy nasekali, už jsou dávno v politickém důchodu.** Pokud dluhy nesplatí, je to na úkor obyvatel, kteří je nakoupili. A protože dluhopisy často zůstávají v bankovním sektoru, ohrozí v konečném důsledku i úspory těch, kteří si dluhopisy ani nikdy nekoupili. Pokud by dluhy chtěli splatit, potom by museli snížit výdaje nebo zvýšit příjmy. A protože výdaje jsou často nalinkované na dlouhou dobu dopředu a z velké části nejdou změnit, lze s velkou pravděpodobností očekávat zvyšování příjmů, tedy zvyšování daní a zavádění daní nových. **Státní dluh jsou budoucí daně.** Vyrovnaný rozpočet jsou nízké daně pro další generace.

Nestěžujeme si na Evropskou unii, protože bychom se nejradši zavřeli před okolním světem. Naopak, chceme být co nejotevřenější světu. Jenom otevření světu může zajistit nízké daně. Chceme, aby se lidé mohli volně pohybovat po Evropě a po světě, aby mohli utíkat před vysokými daněmi. **Avšak Evropská unie dokonce svým členům zakazuje snižovat daně pod nastavenou mez!**

Například Španělsko muselo se vstupem do EU zavést DPH a Velká Británie má výjimku na některé produkty, které mají nulové DPH, avšak nesmí k nim přidat další. A na obzoru jsou nové daně, jako například daň z finančních transakcí, a nová minima pro danění například energií. **Evropská unie ve své centralizované harmonizaci touží po sjednocení daňového systému.** To my také, ale v opačném směru. Chceme, aby si naši občané i občané dalších zemí v EU mohli užívat výhod nízkých daní. Bohužel EU harmonizuje na vyšší hodnoty, nikoliv na nižší, jak to dělá přirozeně konkurence daňových systémů. Kdyby EU nastavovala maximální hranice daňových sazeb — ale nastavovat minimální? **Copak z toho není zřejmé, že EU chce vysoké daně?** Nízké daně prý nejsou férové. Nikoliv. Vysoké daně jsou férové.

A nejde jen o EU, ale i o euro. Euro se již stalo synonymem pro **nevydařený politický projekt, jehož výsledkem jsou vysoké daně.** Státy jako Řecko, Itálie a další získaly spolu s eurem důvěryhodnost Německa a tedy i stejně drahé zadlužování. A to je pochopitelně motivovalo k čím dál většímu zadlužování. Výsledkem byl faktický bankrot Řecka a blížící se bankroty dalších zejména jižních zemí eurozóny. **Pokud se mu chtějí vyhnout, musí zvyšovat daně.** Vypovídající je i známý kyperský příběh s jednorázovým masivním zdaněním úspor v kyperských bankách na příkaz Evropské unie. Zvyšování daní hrozí i ve státech eurozóny, které se tolik nezadlužovaly. Povinná

pomoc předluženým státům se totiž dotkla a dotýká i jich. **I na konci experimentu jménem euro stojí vysoké daně.**

Rádi všechno výše řečené shrneme jako požadavek na malý stát. Malý stát neznamená snížení výdajů při zachování stejných daní. Není zvrácenou touhou po zrušení starobních důchodů. Je předně snahou o snížení daní. Nižší daně pak umožňují snížení výdajů. A spolu s vyrovnaným rozpočtem ho i z definice vyžadují. **Chceme lidové veto, aby měli politici strach zvyšovat daně, protože by je mohli občané úspěšným vetem odvolat z funkcí.** Malý stát s nízkými daněmi je i nejefektivnějším lékem na všudypřítomnou korupci. Když stát přerozděluje méně, může se i méně ztratit. Je pravdou, že by bylo vhodné změnit lidskou povahu tak, aby nám připadalo slušné nekrást. Pro realisty ale zůstává vždy možnost řešení v podobě nižších daní, ať už se krade jakkoliv.

Všemožné dotace jsou v první řadě výsledkem právě vysokých daní. Když lidem zůstává stěží na bydlení a stravu, kdo by chodil do divadla, kupoval kvalitnější potraviny nebo používal věci šetrnější k životnímu prostředí? Nízké daně umožňují omezit dotace i na těch posledních místech, kde se ještě můžou zdát rozumné. Nechceme rušit dotace, protože se nám nelíbí daně odvětví. Rušení dotací znamená nižší daně.

Toužíme po decentralizaci a konkurenci, protože **konkurence má tendenci vést ke snižování cen a zvyšování kvality.** A to i v rámci jednotlivých zemí i mezi zeměmi. Nemluvíme o Švýcarsku a kantonizaci, protože jim závidíme jejich historické zkušenosti. I kdyby žádné Švýcarsko neexistovalo, kantonizace by byla skvělým způsobem, jak snižovat daně. Kdo by v jednom kraji zvyšoval daně, kdyby bylo možné před nimi snadno utéct do kraje sousedního? To, co funguje dobře mezi státy, může fungovat i uvnitř států. Švýcarsko je jenom hezký doklad toho, že je tomu tak. I mezi státy chceme volnou konkurenci. Země s vysokými daněmi jsou v ní méně konkurenceschopné a jejich vlády jsou tlačeny k snižování daní. Svobodný obchod je s vysokými daněmi nemyslitelný.

Nízké daně mají i vedlejší účinky, které nejsou primárním cílem, ale řeší řadu problémů současné civilizace. **Nízké daně vrací lidem odpovědnost za vlastní vzdělání, zdraví a zejména za vlastní rodinu.** Že máme nyní „přebytek“ studentů určitých oborů? Kdybychom dali dotaci pět korun na vyrobený rohlík, měli bychom i přebytek rohlíků. Že si mohou platit vysoké školy dovolit jen ti nejbohatší? Snižme daně a na vzdělání peníze lidem zůstanou. A investice do něj budou mnohem opatrnější. Proč se starat o své zdraví, když v případě nemoci dostaneme léčbu zdarma? Daně jsou tak vysoké, že řada lidí musí spoléhat na státní příspěvky i u toho nejdůležitějšího, a to u výchovy a vzdělání svých dětí. Pastelkovné, školkovné, státní školy... To vše je snahou poskytnout chudým lidem výsady bohatých. **Výsady, na které by také měli, kdyby z nich vysoké daně chudé neudělaly.**

I názory na témata, o kterých se často hádáme, jsou výsledkem touhy po nízkých daních. Například otázky kolem náboženství jsou spojeny s daněmi. Nejde jen o přirozený strach z neznámého. Lidé platící vysoké daně s nelibostí vidí imigranty, kteří žádné daně neplatili a přišli si pro vysoké sociální dávky a služby poskytované zdarma. Nízké daně spojené s redukcí sociálního státu tento problém elegantně řeší. Do států s nízkými daněmi mají tendenci přicházet spíše ti pracovitější, kteří těží z nižšího trestu za svůj přínos společnosti.

Máme strach, že by imigranti ovládli politickou scénu a přetvořili zemi k obrazu svému? Nízké daně znamenají minimální přerozdělování a malý stát. Ovládnutí malého státu, který nemůže z definice strkat prsty tam, kam nemá, představuje minimální nebezpečí. Pokud i nejhorší zločinec ovládne systém, kde má pravomoc pouze měnit poplatek za psy, může škodit jen minimálně. **Problémy nastávají, pokud špatní lidé ovládnou velký a silný stát.**

Nízké daně dokonce snižují motivace lidí ovládnout daný systém. Mít moc nad spleť sítí regulací

a obrovským rozpočtem je lákavé. A není náhoda, že taková moc láká právě ty zkorumpované a že právě oni dokážou s klidným žaludkem přežít svůj výstup na vrchol systému. Všichni dobře víme, že **slušní lidé jsou často odrazeni již první reálnou politickou zkušeností**. Naopak o diktátorské systémy úplného přerozdělování a absolutní moci nad lidskými životy se vedou krvavé spory na pozadí úkladných vražd a politických procesů. Nízké daně činí politiku slušnější. Zcela přirozeně.

Až by se skoro zdálo, že nízké daně řeší všechno. Jestliže vysoké daně odrazují od podnikání a tedy snižují konkurenci, potom nutně nízké daně vedou k vyšší konkurenci a tedy k nižším cenám a vyšší kvalitě napříč všemi odvětvími.

Vedle nižších cen a vyšší kvality je vyšší konkurence spojena s vyšším počtem pracovních míst. A nižší nezaměstnanost je výsledkem, který nemůže odmítnout snad nikdo. Méně nezaměstnaných je ctnost sama o sobě, které s sebou nese i tlak na zvyšování mezd, když si zaměstnavatelé nemohou vybírat ze stovek lidí na jedno místo. A s nižší nezaměstnaností roste i tlak na zvyšování kvality pracovního poměru — více benefitů, lepší pracovní podmínky atp. Jednoduše řečeno, nižší daně přináší více peněz za méně námahy.

Nejlepší politický program je zároveň překvapivě ten nejkratší. Nízké daně. Možná bude někdy v budoucnosti možné zkrátit i tento program na jednoslovný — svoboda. Dnes si však za tímto slovem každý představuje něco jiného. Nízkým daním ale rozumíme všichni stejně. Nízké daně jsou možná na první pohled až překvapivě univerzálním řešením na celou řadu problémů. Když si ale uvědomíme, co daně ve skutečnosti znamenají, dává to smysl.

Svět bude lepším místem k žití vždy, když budeme druhým brát méně. V osobní rovině to znamená nekrást, v politické rovině tomu odpovídají nízké daně. Nízké daně vedou ke svobodnějšímu, spravedlivějšímu a odpovědnějšímu světu.

Mgr. Ing. Dominik Stroukal, FCB